

Påskedag d. 5. april 2015, Silkeborg

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Johannesevangeliet kap. 20 v. 1-18.

Evangelielæsning: Mattæusevangeliet kap. 28 v. 1-10.

Det er svært at tale om det, der skete påskemorgen. Det er svært at sætte de rigtige ord på. For det sker så let, at vore alt for fattige ord udhuler påskemorgens budskab. Og det er næsten som om, at jo større ord, vi bruger om påskemorgens begivenhed, des mere udhules dens betydning og budskab.

Vi kan synge om det i lovprisningens og tilbedelsens sprog, men når vi skal til at tale om det - eller forklare hvad det betyder for os og for verden, så slår tungen knuder. For det er - på alle måder - det mest bagvendte budskab i verden.

Den døde går ud af sin grav.

De, der kom og så, at graven var tom, de vidste ikke, hvad de skulle tro og mene. Det var deres livs mest forvirrende oplevelse - og det bærer påskemorgenberetningerne hos de fire evangelister også præg af. Alle fire beretninger er forskellige, som beretninger om en alt op og ned vendende, rystende, uforklarlig begivenhed nu engang bliver.

De der hører budskabet fra andre: Jesus lever! deres reaktion er fornuftigvis, at de lyver, eller er blevet tossede.

Og det *er* den eneste fornuftige reaktion på det budskab - for de døde bliver i deres grave. Og vi tror ikke på spøgelse.

Men idet den opstandne selv kommer og møder de forvirrede, fortvivlede, tvivlende disciple - og møder os - så mister forvirringen og frygten sit greb, og argumenterne hører op, og der er kun tilbedelsen tilbage. For vi forstår - ikke med hovedet, men med hjertet, at her er der tale om en sejr, langt ud over det, vi kan fatte.

Og så har jeg allerede brugt et af de alt for små store ord: *Sejr*.

Vi har i de seneste år været vidner til ikke så få krige i verden. En krig slutter med at den ene part må give op - og den anden part kan bestemme, hvad der skal stå i historiebøgerne for at retfærdiggøre de ødelagte byer, den afbrændte jord, de mange dræbte, lemlæstede, og de utallige knuste menneskeskæbner - og det had, som bare vokser og vokser.

Og vi ved, at uanset hvor store og glørværdige ord sejrherren vælger som sit eftermæle, vil der være flere tabere end vindere.

Sejr? Hvad betyder det ord?

Den opstandne Jesus gik ikke op i templet til ypperstepræsten og rådet - eller til Pilatus og slog i bordet og vippede dem af pinden og lod sig tiljuble af folket som sejrherren.

Havde det været påskemorgenhistorien, så havde vi haft et ligegyldigt propagandaeventyr - mere utroværdigt og mere flygtigt end TVs billeder af kampvogne med hujende unge mennesker gennem sønderskudte gader.

Jesus mødte som de første de kvinder, der var gået ud til graven for at gøre hans begravelse færdig. Han hilser dem ikke med sejrens basunfanfarer, men ganske hverdagsagtigt: "God morgen," siger han ganske stilfærdigt, "frygt ikke."

Senere mødte han de vantro og bange disciple - ligeså ligetil. Og reaktionen er hver gang: tilbedelse.

For argumenter og forklaringer og spørgsmål hører op, og propagandaen falder fra hinanden, når man står over for den kærlighed, der er stærkere end døden.

Der stod han - ikke som den knejsende sejrherre, men som deres bror med den samme kærlighed, som de havde kendt sig omsluttet af, og som de havde set favne så mange små forkrøblede menneskeliv på deres vandring sammen med Jesus.

Og når han viste dem sine naglemærker, dæmrede det for dem, at de sår hverken skyldtes skuffende svaghed eller ondskabens skræmmende overmagt. Det var mærker af en kærlighed, stærkere end døden.

Den kærlighed, der vender op og ned på livet og på begrebet sejr, så glæde, livsmod, håb fylder dagen og livet ud på trods af ondskabens og dødens uomgængelighed i denne verden.

Paulus siger det sådan : (Rom.8,35-37) "Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Nød eller angst? Forfølgelse, sult eller nøgenhed? Fare eller sværd? - som der står skrevet:

På grund af dig dræbes vi dagen lang,
vi regnes for slagtefår.

Men i alt dette mere end sejrer vi ved ham, som har elsket os."

Jesus gik i døden på korset for os. Han opstod og gør livet nyt.

Ord bliver for små. Og store ord bliver hule. Begrebet sejr er for lidt og forkert - for sejrens bagside er altid den andens nederlag, og det kan Guds kærlighed ikke regne for sejr.

Men at være omsluttet og båret af hans kærlighed er mere end sejr.

Derfor er der håb for verden og for hvert menneske.

Der er håb for dem, der netop nu lever og dør midt i krigens helvede - uanset hvilken side af voldens kridtstreg, de befinder sig på.

Og der er håb for verdens utallige flygtninge - også selv om de måske ikke kan se det i dag.

Og der er håb for os, når vi oplever, at livet gør ondt, og vi ikke ser udvej.

Der er håb - ikke om sejr efter vore begreber, men om mere end sejr - om så på trods af ondskab og på trods af nederlag.

For Jesus Kristus lever og er på færde for at møde os og hvert menneske med kærlighed stærkere end døden.

Amen.